

vælger en anden Fremgangsmaade; den lod Barken ligge, til Tiden var forbi, til Høsten, og Resultatet ved Auktionen var — ja, jeg veed ikke, om man opnaaede noget Bud, men ialtfald var det kun et Bud, som var saaledes, at der ikke kunde tages noget Hensyn dertil. Senere hen folgte man Egebarken; jeg kjender tilfældigviis Manden, der kjøbte den, og af ham har jeg faaet Underretning om, at han fik den til en Pris, som var i den Grad lav, at den neppe naaede Halvdelen af den Værdi, som den koster i de private Skove. Jeg nævner alene dette som et Exempel paa, hvorledes Administrationen drives af Staten som Skoveier.

Af Enkelthederne i dette Finantslovsforslag er der dog især een, som meer end nogen anden har tildraget sig min og jeg troer flere andre Medlemmers Opmærksomhed. Jeg sigter til Bortforpagtningen af de 3 Hovedgaarde i Frederiksborg District, idet vi i Anmærkningerne faae Underretning om, at Fairholm, Trollesminde og Hillerødholm ere blevne bortforpagtede paa ny. Hvis jeg ikke tager meget fejl, anslog et æret Medlem, der tidligere har været Finantsminister, Salgsværdien af disse Eiendomme, Stutterigaarden, som er den mindste af dem, deri medregnet, til omtrent 1 Million Rigsdaler. Det er 2400 Edr. Vand og 200 Edr. Hartkorn, beliggende paa et af de bedste Steder i Sjælland, nær ved Frederiksborg, ret beliggende til Salg, til Udparcellering og til at bringe ret mange Penge ud af. Grunden til, at disse Eiendomme ikke tidligere, da de andre Domainer folgtes, ere blevne afhændede, er, saavidt jeg veed, et udtryffeligt Hensyn til den afdøde Konge, idet de laae nær ved det Sted, hvor han pleiede at have sit Opholdssted, og derfor havde en særlig Interesse for ham. Den høitærede Minister kjender jo meget godt de Anskuelse, som hidtil have gjort sig gjældende her om denne Sag. Det kunde ikke falde mig ind at bestride den høitærede Ministers formelle Ret til at gjøre, hvad han her har gjort — desværre lader der sig vel ikke anlægge nogen Rigsretsaction imod ham af denne Grund — men hvad jeg bestrider, er

hans reelle Ret til at gjøre det. Det er idelt og idelt gjentaget her i Salen, at disse Grunde burde sælges. Det blev udtryffeligt draget frem, da der var Tale om Stutteriet; det findes i Betænkningen derom, at det var et af de Hensyn, hvorfor man bevilgede Stutteriet til 1ste Mat 1869, at disse Eiendomme til den Tid vare ledige, saa at man da paa eensgang kunde disponere over det Areal, hvorom her er Tale. Det blev gjentaget af Ordføreren for Stutteriudvalget, det gjentoges, da Leiragen var for isjor, og det var for mange Medlemmer det allervigtigste Motiv for ikke at stemme for Leiren ved Frederiksborg, og hvorfor man lagde den over til Sjælland. Det var, fordi vi vilde have frie Hænder over disse Grunde, fordi vi ønskede at disponere derover. Det blev udtalt af et københavnskt Medlem, der med stor Styrke fremdrog de Værdier, hvorom her er Tale, og det Dristelige i, at vi ikke bandt os, fordi vi derved vilde præjudicere Sagen, og fordi vi laar vilde komme til at tage under samlet Overveielse, hvad vi vilde gjøre ved denne betydelige Deel af Statens Formue. Endelig er det i Finantsudvalget — jeg antager ikke, det er urigtigt at nævne det — udtryffeligt udtalt, at vi vilde sætte Pris paa, om Regjeringen forud underrettede os om, hvilke Gaarde der vare ledige. Regjeringen lovede at ville underrette os derom. Den høitærede Minister vil kunne sige, at dette vidste vi, og ganske vist, det vidste vi, men den høitærede Minister vidste ogsaa meget vel, hvorledes Rigsdagens Opfattelse er af denne Sag. Maaffee troer man derved at kunne smugle Stutteriet igjennem endnu i en længere Tid, men hvis dette er Forudsætningen eller Grunden, troer jeg ikke, man har handlet klogt. Jeg troer ikke, det vil lette Stutterilovens Gang her i Thinget, at man paa Forhaand har bundet sig ved at gjøre det, som vi ønskede ikke maatte gjøres, ved disse Eiendomme. Jeg anerkjender, at den høitærede Minister sædvanlig har viist sig imødemøende overfor dette Thing, jeg anerkjender, at han har viist Smødemønnen i mange Sager